

Bu fotoğrafta bir erkeğin elleri karenin büyük bölümünü kaplıyor. Eller, avuç içleri lense bakacak şekilde yukarı doğru çevrilmiş. Parmaklar kadrâjin altına doğru uzanırken, baş parmaklar fotoğrafın her iki yanına doğru dışarı doğru açılıyor.

Parmaklarda yüzük yok ama fotoğrafın sağ üst köşesindeki gömlek manşeti altından bir saatin siyah kayışı görünüyor. Her iki elin avuç içlerinde derin çizgiler, parmaklarda ve işaret parmağı ile başparmak arasında kırışıklıklar ve buruşukluklar var. Fonda adamın pantolonundaki kırışıklıkları görebiliyoruz.

Ellerin derisindeki kırışıklıklar ve yumrular yaşlılığın bariz izlerini gösteriyor, ancak kırılğan ya da savunmasız değil, sağlam görünüyorlar, etraflarına tel tel örülerek bir güç yayıyorlar. Çıplaklıkları ve avuç içleri yukarı bakacak şekilde açık duran davetkâr duruşları kibarlık, nezaket ve bilgeliği çağırıyor.

Hollanda'nın Overijssel eyaletine bağlı Twenterand belediyesinin merkezindeki Vroomshoop kasabasında çektiğim bu fotoğraf o zaman 100 yaşında olan Henrikus Davenschot Augustus'a ait.

Adım Humberto Tan, televizyon ve radyo sunuculuğunun yanı sıra fotoğrafçıyım.

Henrikus'un yukarıya dönük avuçlarının bu fotoğrafını Canon EOS 5D Mark IV kullanarak çektim. Bu fotoğraf, Hollanda'da ve doğduğum ülke olan Güney Amerika'daki Surinam'da 100 yaş ve üzeri 100 kişiyi fotoğrafladığım daha geniş bir serinin parçası.

Bu seriyeye, Willy Derby'nin 1939 tarihli Felemenkçe bir şarkısından esinlenerek "Yarınlara Daha İyi Olacak" adını verdim. Serime bu adı seçtim çünkü Henrikus gibi insanlarla konuştuğumda, büyük çoğunluğunun 100 yıldan uzun bir süredir gezegenimizde olmalarına rağmen inanılmaz derecede iyimser ve pozitif olduklarını fark ettim. Şarkı bu iyimserliği mükemmel bir şekilde anlatıyor.

[Humberto melodiyi mırıldanır] İşte böyle bir melodisi var: Gerçekten çok iyimser ve pozitif.

Yaşlıların elleri merak uyandırır. Bu fotoğrafta da göreceğiniz gibi, Henrikus'un elleri, özellikle de sahibinin yaşını göz önünde bulundurduğunuzda, oldukça iyi durumda. Evet, kırışmış olabilirler ve avuç içlerinde daha derin çizgiler olabilir, ancak yaraları veya lekeleri yok ve tahmin edebileceğinizden daha güçlü görünüyorlar.

Yıllar vücudumuzun her yerinde izler bırakırken, ellerimizin genellikle bozulmadan daha uzun süre kalması beni çok etkiledi. İşte bu yüzden bu seriyeye başladım.

Serideki her bir kişi için üç fotoğraf çektim: bir portre, bir el fotoğrafı ve bir de yaşam tarzlarını yansıtan bir fotoğraf. Ayrıca, onların kim oldukları, hayat ve uzun yaşam felsefeleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için kendileriyle röportaj yaptım. Aşk üzerine.

Bu fotoğraflardaki insanların hem fiziksel hem de zihinsel olarak sağlıklı olduklarını gördüm, bu da onlarla röportaj yaparken önemliydi.

Yaşlıların gücüne inanıyorum ve uzun zamandır onlarla ve sunabilecekleri bilgilerle ilgileniyorum. Genellikle görmezden gelinir, önemsenmez ve hatta marjinalleştirilirler. Ve bu hiç doğru değil.

Yaşlıları hak ettikleri şekilde resmetmek istedim: saygıyla, tecrübelerini ve hepimizin öğrenebileceği bilgilerlerini göstererek. Henrikus ve diğerleriyle oturduğumda hepsine aynı dört soruyu sordum:

Hayatınızın en mutlu anı ne zamandı? Hayatınızda hiç korktunuz mu? Hâlâ hayalleriniz var mı? Peki, hayat size ne öğretti?

Benim için bu seri, toplumumuzdaki en yaşlı insanları görme biçimlerimizi yeniden yorumluyor. En az 100 yıldır yaşayan güçlü bir insan grubunu gösteriyor ve bize şunu sorduruyor: Bunu nasıl başardılar? Sırları neler? Sırları var mı?

Bu soruların sonucunda Hollanda'da büyük ve bol resimli bir kitap yayınlandı ve Hollanda'nın güneyindeki Maastricht'te bulunan Photomuseum'da bir sergi açıldı.

Bunun gibi görüntüler kaçınılmaz olarak bizi kendi hayatlarımız üzerine düşünmeye sevk ediyor. Henrikus gibi sağlıklı bir şekilde nasıl yaşlanabiliriz? Bu kadar uzun ömürlü olmalarının sırrı ne? Zinde ve sağlıklı olan 100 yaş ve üzeri insanlardan neler öğrenebiliriz?

Bu fotoğraf ve tüm seri benim için çok özel, çünkü bu fotoğraflardaki insanlardan çok şey öğrendim. Bu insanlar bana pozitif olmayı, iyimser olmayı, nazik olmayı ve sahip olduklarınızla yetinmeyi öğrettiler.

Herkes gibi yaşlılar da nezaketimizi ve saygımızı hak ediyor. Yabancılaştırılmayı, görmezden gelinmeyi ve marjinalleştirilmeyi hak etmiyorlar. Sadece insan oldukları için değil, 100 yıl veya daha uzun süre yaşamış olanların tecrübelerinden, bilgeliklerinden ve yaklaşımlarından öğrenebileceğimiz çok şey olduğu için.

Yani, büyükanne ve büyükbabanızla konuşun. Onlara ne zaman mutlu olduklarını sorun. Onlara hayatlarında korkuları olup olmadığını sorun. Onlara hâlâ hayalleri olup olmadığını sorun. Ve onlara hayatlarının onlara ne öğrettiğini sorun. Ve onlardan ilham alın.